

tur, ifølge Forhandlingerne og ifølge Loven —, saa ligger der aldeles Intet for, hverken i disse forarbejdede Garderobesager eller i andet Deslige, som kan berettigede Nogen til at sige, at Overfribdelsen er foranlediget ved Udgifter til den daglige regelmæssige Drift, og der foreligger saaledes intetsomhelst Tilfælde, ikke en Flig af Noget, hvortil det erede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds og hans nærmeste Meningsfæller kunne støtte sig, naar de nu, i fuldstændig Modsetning til hele deres tidligere Stilling, ville skyde sig ind under det erede Medlem for Kjøbenhavnns 1ste Valgkreds (Kimestab).

Siden jeg har Ordet, skal jeg isørigt sige et Par Ord til, hvad jeg hørte af det erede Medlem for Kjøbenhavnns 1ste Valgkreds. Det skal kun være enkelte Ting; thi, som sagt, det vedkommer ikke mig at gaa dybere ind paa alle de Ting, som det erede Medlem yttrede. Jeg kan ikke negte, at han fremsjorde en Samling af mange besynderlige Paaastande og Sætninger, som for mig vare et tydeligt Vidnesbyrd om, at det erede Medlem i denne Sag ikke har været med, nemlig ikke har været hjemme med Hensyn til, hvad der om dette Spørgsmaal har været forhandlet i de senere Aar. Han tager en enkelt Sætning hist og her ud af En eller Andens Tale; men Sammenhængen har han glemt hjemme, eller ogsaa har han slet ikke vidst Besked derom, og saa isørigt har han ladet sig lede af den Anvisning, at, hvor han har Mindretallet for sig, der er han sikker. Derfor den ualmindelige Dyrktighed, som denne Bygningskommission har udfoldet for at stille os af med de ubvilgede store Summer, som her er Tale om, stiller han et voldsomt Angreb paa Statsrevisionen, idet han ansøgte en Ytring, hvis parlamentariske Tilladelighed er benegtet af den dertil rette Kompetente, men hvis Indhold forøvrigt kan omdisputeres af dem, der ere nærmest dertil. Det erede Medlem sagde, at Statsrevisionen havde rettet et voldsomt Angreb paa Ministeren. Det kan jeg ikke stjerne. Jeg har læst Betænkningen igjennem, og jeg synes, den er særdeles moderat skreven; den er jevn, oplysende i sin Form og klart fremsættende i sit Indhold; men jeg vil indrømme, at denne moderat fremsatte Betænkning bliver ved sit Indholds Vægt — et voldsomt Angreb paa Ministeren. Men det er noget Andet; den bliver det, fordi det, der fremsjores, er saa berettiget; det er saa overordentlig berettiget, at vi faae disse henved 1/2 Million Kr. ubvilgede Penge efterlyste og komme til at lede efter den rette Ansvarshavende lige over for dette Forhold. Det erede Medlem, som ellers taler om „at gjennemtænke“, fortalte forleden Dag, at Udvalgets Medlemmer ikke havde gjennemtænkt Sagen, og at, naar man rigtig vilde tænke over Sagen o. s. v. Disse Talemaader have vi nu saa ofte hørt i Løbet af

mange Aar. Man har nu i Løbet af en hel Memneftaalder hørt, at Ingen rigtig kunde tænke uden de Herrer. De have tænkt Meget i Stykker for os endda. Men disse mageløse Tanker om deres egne Tanker, de ere næsten de værste. De have, som sagt, gjennemtænkt mange Ting i Stykker for os, og det store, alvorlige Ting for Folk, for Land og for Frihed. Men dette erede Medlem, der altsaa mener, at vi ikke kunne tænke, vi, der ikke ere enige med ham, har selv ikke rigtigt tænkt over Statsrevisionens Arbejde; thi ellers vilde han komme til samme Resaltat som jeg, at Statsrevisionen har leveret et smukt, oplysende Arbejde i moderat Form. Men det er ganske vist, ved sit ubehagelige Indhold bliver Statsrevisionens Betænkning et voldsomt Angreb paa hele den Styrelses Karakter, som den nærmest figter paa, og som vi nu have at trækkes med i de senere Aar, og som ikke har sat vor Andel i Bevillingsmyndigheden synderlig høit — maasse have vi selv for en Del givet Anledning dertil. — Man har maasse fundet, der var særlig Anledning dertil, da man jo efter en vis Doktrin har Ret til at gaa os forbi. Men man skal blot ikke lade sig skræmme af disse Angreb paa Statsrevisionen. Det er meget almindeligt, at, naar Statsrevisionen kan siges at have leveret noget Godt og at have trængt tilbunds i enkelte Sager, saa at den derfor fra Bevillingsmyndighedens Side fortjente den største Ros, saa har der altid fra Regjeringens Tilhængeres Side været reist den mest energiske Modstand derimod. De stærkeste Domme over et saadant Arbejde have ikke været for stærke, og de have vundet Ojenlyd — man har jo haat mange Blade til sin Naadighed — man har gjentaget dem, de ere komne ud i den offentlige Mening, og man har sagt: Der maa være Noget deri, siden vore Overdommere sige det — de, der tænke for os, maa i en vis Forstand være vore Overdommere —; og saaledes vil det ogsaa være her. Men nu vil jeg lige over for den hensynsløse Dom over Statsrevisionens Arbejde sige, at jeg meget vil ønske, at vi, saa længe vi have denne Styrelse, det vil sige, saa længe dette System er gjældende, aldrig maa faae et Statsrevisionsarbejde, som det erede Medlem er tilfreds med. Jeg haaber, at vi altid maa faae Statsrevisorer, der — uanset den Maade, hvorpaa de vide, deres Betænkning vil blive modtagen af en Del af vor offentlige Mening — ikke ville sty tilbage for til det Øverste at gjøre deres Migt, at fremlægge for den, de ere ansvarlige for, nemlig for Rigsdagen, hvorledes Sagen hænger sammen. I Modsetning til Udtalelsen mod Statsrevisionen staar det mageløse Vidnesbyrd, som det erede Medlem har givet Folkethingets Finantsudvalget Udvalg, som jo ellers er meget ilde set, som i mange Henseender er en meget ilde omtalt Institution, og som man ellers vil fralægge næsten enhver Be-